

מה:

נגמר הדין פרק ששי סנהדרין

מסורת הש"ס

[illegible]

לשון עמית ולא כתב כי סקל קל או ירה
ד מנייהו: דפסי מריא. מכה גדול
ז להשליך כאלה כשזי משיך וזה מעבד
היסס. משמע כל הימים היתה לך והא
נקברת עמו: כולם נקברים עמו.
מקברו קברו (נדנים בן) יתירא נפקא
מן לקמן מיערק (דף מו:). כפיסו:
בתוך ארבע אמות אבל לא נקברו
עמו ממש: ידמיון הכי נז' דפסיל.
ואם כי יומא עדים ידמיון פסולי לה
לי דנקט נקטעה לאחר מנאן: ל
העדים. יד שחיתה להם תחיה להם
שבעה מיחה אבל ידמיון מעיקרא
לא משתמעו מיניה דזו היא יד
שלהם: הכי זה יסגר. ואפ"ש שאין
באן יד עדים להשלוט. אלא לא
יד עדים להשלוט.

תלמוד לומר סקול יסקל.
ידיה: ושדי ליה איסור.
דשנים אין יכולין לכוון כחיה
אלא היסדי משלך בכח:

י' בתוכם הבאים באהר.
עיר הנחמה דרשקין צי'
בה ונסקלן נמי דכפ' ארבע
וממו דמיהם צס וז"ל צפק
ח"ל⁶ יסקל יסקל: וא
את האבן: נוטל ו
אלעור אומר
בני אדם נוטלה ונות
יצא ולישמעך תיקש
שני בני אדם נוטלה
דברמלי לה בהדי חמ
הכי דתתי מרויא:
והותיא מעולם לא ש
דעבד דאי מוציק

דרשו רוצה ונאמר הרהר
 ונחמנו (למה) מלמדן אינך
 (ב) דף קמ"ד ע"א מדרש הכה
 נה"ל דרשין מדרש מוח
 יפין (לקמן דף ע"ט) דמן
 שות משכריו זה היה ידוע
 כי בנאמרו שנת מ' דבר
 בר חמוס היו מותרה לדבר
 ידע מניה דשמי הכס
 בכל מיתות שכיח כיון
 והי"ל מיתות מדקמל כל
 שות אפי' הקל דלא דרשי
 א"י נמי טורח שמי
 בקו"ר וכו' נקטטה
 כחן לטומאה דאי קודם
 אפילו שמואל דבעי קרא
 ונחמנו מדרש מוח

משור
אלו מילים
מיוחסות
אלו המ
חייבי מ
קבלה
מוסרה
הקל וה
דמיונה
חייבי מ
אין
לכן הא

[illegible]

ערוי. כגון דהק שנים המעידים על
סגנונה ערני צבית דין בן הן עדים
שהעידו עליו מתחילה ונחשבים על
פיהם: אין לי. אלא לא כמבי אלא
יומת: אלא מיסה הכסוכה כו.
סיף כדליף לקמן [נד' מיתום] (ד'
ננ:) מוס יומת. ריבויא הוא: משום
דמי רולח. הערוך צבית דין: וגולל
הדם. כלומר מיתה שגולל הדם
ממיתו לרולח שגב שילא חוק לעיר
מקלטו שני כחובין הבאים
כרי: פיה אחד שני גידם. אצוי זה.
אמו של סורר ומורה: בננו זה.
שמשע שמועין אותו: ולא חרשין.
שזינן שומעין מה שמשיב להם ואזין
וידעין אם שמע נכוחתם אם לאו:
כולי קרא יסירא הוא. דהוא ליה
למיכתם והוציאוהו אל שער העיר
היא וסקוליהו כדכתיב ככל שאר
נקטלי ומי לא מדיי כל אורז דברים
זה למה: רבי אליעזר לא בעי
קרא כדכתיב וכן ר"ש: מתנ' אלא
מנדא. מנכר את השם. ויגמלא
מפרש טעם: אין דין שנים גיוס
א. כ"ד א' משום דלא מצי להפרי

וי ואחד סיף שגהר
 בו כולן נקברין עמו
 יייתו אחריני חלופיהו
 אמן נקברין עמו אמר
 עמו בתפיסתו אמר
 דים פטור מאי מעמא
 תהיה בו בראשונה
 דים גידמין דמעיקרא
 התם דאמר קרא יד
 מיתבי ¹⁷כל מקום
 וי מעיקרא ¹⁸אנו באיש
 ד פלוני ופלוני ופלוני
 נגמא שמואל בהן הן
 דכתבי ¹⁹והתניא ²⁰זמות
 אין לי אלא במיתה
 שאם אי אתה יכול
 בה שאתה ממיתו
 מכל מקום ²¹שאני
 רוצה וגואל הדרם
 כאחד ²²אין מלמדן
 דים ימית את הרוצח
 ד מעמידן לו גואל

ואחת עץ שתלה
בו ואחד סודר שנחננו
לא צריכא דמתקני ו
נקברין עמו והתנאי
רב פפא מאי עמו
שמואל הנקטעה יד העדים
דבעינא יד העדים
ולכא אלא מעתה
הכי נמי דפסילי שאנא
העדים שויהתה כבא
שיעוריהו שנים ו
פלוגי שנגמר דינו בב
עדיו הרי זה יהרג ו
עדיו ומי בעינן קרא
יומת המכה רוצח ה
הכתובה בו "מנין"
להמיתו במיתה הכת
וה"ל מות יומת ה
ליגמר מצינה משום ד
ל שני כתובין הבאי
אי היא דתנאי ג' גואל
אם אין לו גואל ש

אם כדכתיב דילמא שאלי
לעבד תהיה דדרשין
ידיה לנביח כל מיני:
עור אומר גיזל מן מקומו.
מתניתין מיתניא איפכא
ינין (מיר מה): כשפלו ורביס
כסיה שבעה עשר גופא
ינין וביי דגורי ממורט
שכא כל' הויא' לו (יומא דף
ינין כסיה פירקא (מיר דף
והרנן דלכיי ורביא דג וחרנן
פסחים (דף חא): ופולחנא
א' בידס שאין מוכיחא כל
ינין (ד' סג וסג) איפכא
גדרס (ד' ה): ופולחנא
כל מקדס דפ"ק דבבביר
טריפא מיה איפכא
ממורט (ד' יא): (סג וסג):
השקא

[illegible][illegible]

ראויות נמתיח זו וזמיתה זו. ובגמתיח
(מ.) מפרש דבשמי עמירט קאמ דשע
ראויותיהן שות ושמעון בן שמש דשע
התורה לך שחי בנות ישראל פרוות
בכשפח ועשה סייג לשעו ומלחן
לפרסומי תלמודא ודן את כולם שיה
אחד משני קרובים שלא יתקשרו
להיכל: **בב' כי קללם אלהים.** משני
שצירק את השם נתלה והעובדים
הגשמים אומרים משני מה זה תלוי
משני שצירק את השם וגנאי הדבר
כלפי מעלה להזכיר: **מה מקללם**
בשקילם. ונתלה דכתיב מיה ומלית
אף לך שבשקילם נתלה: **אף כל שספר**
בעיקר. אין לך לרבות אלא
העובד ע"ז: **דרשי כללי ופרטי.**
דורשין את התורה בכלל ופרט כל
מקום שפסוק ואח"כ פירש דורשין את
האחרון בפרט: **ורבי אליעזר דורשו**
בשיעור. יש מילוק בין זה לזה פרט
היינו שפירשו הכלל בכלל אלא מה
שבפרט יצאו הכללי הדומה לפרט אין
מתרבה מן הכלל אלא הדורשו בשיעור
לא עקר את הכלל ממקומות אלא
אלא כגון זה הכתוב אחריו ודורשין לו:
אחי

זורה שנאמר: ויחפשו ואלא אילמין בננו זה או משום יידיעין קרא ש אין לה רחוב אין אין לה רחוב עושין עיקרא בעינן וזר סבר דא כדכתיב תנאי אלא ה' עולמית רבי אליעזר און על שמאלו ויורא: ינו נתלה אלא המגדף האשה פניה כלפי ה' נתלים אמר (להן) קלון אמרו לו שמונים תומות וחמרת יכול כל זה שבסקילה אף כל בעיקר אף כל שכפר אליעזר דרש ריבויי קללת פרט אי הוו אין מדיד אחרניא לא השתא

משום שלח חמור הכל בתשמיש

וְלֹא חִיגְרִין יֹאמְרוּ וְאֵינוֹ נִעְשֶׂה בֶן סוֹדֵר
וְלֹא חֲרָשִׁין מֵאֵי טַעְמָא
קָרָא תִּירְדָּא הוּא תִּירְדָּא
שִׁמְעוֹנָא ר' עֲקִיבָא אוֹמֵר
דְּמִי אֲבֵל דְּכִ"ע בְּעִינֵי
אֶזְרָא אֶזְרָא אֶזְרָא
רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר
רַבִּי אֱלִיעֶזֶר וְחִכָּא
תַּתּוֹ פְּנֵי כָלִי הָעַמָּה
הַיָּשׁוּׁם תַּלְהָה וְאֵין
שִׁטְשִׁטְשָׁה נָשִׁים בְּאִשְׁתֵּי
וּמִן אֶחָד: גַּמ' ת"ר
אֱלֹהִים תְּלִי מִן מִקְלָל
מִן מִקְלָל זֶה שֶׁכָּכָה
דְּרִישׁ כָּלִי וּפְרָשִׁי רַבִּי
וְהוֹמַת וְתִלְתִּי כָלִל
אֵלֶּא מִן שֶׁכָּפַרְט
דְּכָר וְכֹל הַמֵּיטֵעַ וּמֵיטֵעַ

הוא סומא או חרש
גידמן יתוציאו אותו
חין אינו שומע בקולו
לא שאני התם דכול
עור הנחת דברי רבי
ב ער הארץ אפליי
השתא נמי כרמיעקרא
אין לו בהן יד בהן רג
ותן על מקומו ויוצא
כל הנסקלין תנלין דב
ע"ז האיש תולין
דרי רבי אליעזר וחק"א
עור והלא ישמעין כן
לזה ר' יואני דנין שנים
ן תנלין ת"ל יכי קללה
ה דברי רבי אליעזר ור
בבבאי קא מיפלי רבנ
רבנן דרשי כללי ופרי
להדדי אמרין אא בכלל

או יתנו
 בו ואלו
 ולא מס
 כרכתי
 עשרתי
 לה ער
 רחובתי
 רחמי¹⁰
 אומר
 מתני
 והעוב
 העץ ה
 רבי א
 נשים
 המומ
 שבסק
 בעיקר
 ומיעו
 מקרי
 מיעוט

דרישי התורה בכלל ופרט
חו אין בכלל אלא מה

המקלל ואם היה הפרט מרוב לכלל היינו דנו:

קרא (כדרכיב): **כל** הנסקלין נתלין כו
פרט כי קללת אלהים תלוי זהו

כל מוסת בא בפסוק של אחרי
 כדכחב ור' אליעזר אמר נותן על

בוהן יד בוהן רגל און ימנית אין לו
שפאל וירצא. חנא קמא סבר בעינן ק

[illegible]